

Het boek Daniël – Nummer Drieënzeventig

Het blootleggen van de historische parallellen: Jerobeams misleiding en de geloofsbeproeving van de adventistische beweging

Jeff Pippenger

2024-02-06

De noordelijke en zuidelijke koninkrijken werden gedurende tweeduizend vijfhonderd en twintig jaar onder Gods verontwaardiging verstrooid, ter vervulling van het verbroken verbond van Leviticus vijfentwintig en zesentwintig. De zesenvestig jaar tussen de afsluiting van de eerste en de laatste verontwaardiging vertegenwoordigden de vergadering van die twee koninkrijken tot één koninkrijk van geestelijk modern Israël in 1844. De vergadering van die twee volken werd voorgesteld door de twee stokken die Ezechiël samenvoegde en de twee stokken die de weduwe van Sarefat bijeenraapte in het verhaal van Elia. Op 22 oktober 1844 werd de profetische geschiedenis van de noordelijke en zuidelijke koninkrijken afgesloten, en daarmee herhaalde zij de geschiedenis van het begin van die twee koninkrijken.

Jerobeam voerde in het noordelijke koninkrijk een vervalst stelsel van eredienst in om te voorkomen dat zijn onderdanen naar Juda zouden reizen en God zouden aanbidden in het heiligdom te Jeruzalem.

En Jerobeam zei in zijn hart: Nu zal het koninkrijk weer aan het huis van David komen. Indien dit volk opgaat om offers te brengen in het huis des HEEREN te Jeruzalem, dan zal het hart van dit volk zich weder keren tot hun heer, tot Rehabeam, de koning van Juda, en zij zullen mij doden en terugkeren tot Rehabeam, de koning van Juda. Daarom pleegde de koning overleg en maakte twee gouden kalveren, en hij zei tot hen: Het is te veel voor u om op te gaan naar Jeruzalem; zie, uw goden, o Israël, die u uit het land Egypte hebben opgevoerd. En hij stelde het ene in Bethel, en het andere plaatste hij in Dan. En dit werd tot zonde; want het volk ging heen om te aanbidden voor het ene, tot in Dan. Ook maakte hij een huis der hoogten, en hij stelde priesters aan uit de geringsten van het volk, die niet uit de zonen van Levi waren. En Jerobeam stelde een feest in in de achtste maand, op de vijftiende dag van de maand, gelijk het feest dat in Juda is; en hij offerde op het altaar. Zo deed hij in Bethel, offerend aan de kalveren die hij gemaakt had; en hij stelde in Bethel de priesters der hoogten aan die hij gemaakt had. Zo offerde hij op het altaar dat hij in Bethel gemaakt had, op de vijftiende dag van de achtste maand, namelijk in de maand die hij uit zijn eigen hart bedacht had; en hij stelde een feest in voor de kinderen Israëls; en hij offerde op het altaar en ontstak reukwerk. 1 Koningen 12:26–33.

Zijn stelsel van aanbidding was een voorafbeelding van het katholicisme (heidendom), want evenals bij Aarons opstand richtte het een beeld op voor en van het beest. De twee kalfsbeelden waren van goud gemaakt, als symbool van Babylon. De beelden werden gewijd aan de goden van Egypte, die werden aangeduid zoals ook Aäron hen had aangeduid: als „de goden die hen uit het land Egypte hadden opgevoerd.” Hij bouwde twee altaren in twee steden, die, wanneer zij samen

worden beschouwd, de combinatie van kerk (Bethel) en staat (Dan) vertegenwoordigen. De altaren waren vervalsingen van het ware altaar, dat Christus is, evenals het katholicisme beweert de aardse vertegenwoordiger van Christus te zijn. Hij stelde een verdorven priesterschap aan, zoals de priesters van het katholicisme zijn. Hij koos een dag voor zijn eredienst die uitdrukkelijk verschilde van de dagen van Gods ware feestdagen, en vertegenwoordigde daarmee de controverse over de ware en de valse dag van aanbidding.

Bij de instelling van zijn valse eredienst zond God een profeet uit Juda om zijn nagemaakte stelsel van eredienst te bestraffen.

En zie, er kwam een man Gods uit Juda naar Bethel door het woord des Heren; en Jerobeam stond bij het altaar om reukwerk te branden. En hij riep tegen het altaar door het woord des Heren en zei: O altaar, altaar, zo zegt de Heer: Zie, aan het huis van David zal een kind geboren worden, Josia is zijn naam; en op u zal hij de priesters der hoogten offeren, die op u reukwerk branden, en mensenbeenderen zullen op u verbrand worden. En hij gaf op diezelfde dag een teken en zei: Dit is het teken dat de Heer gesproken heeft: Zie, het altaar zal splijten, en de as die erop is, zal uitgestort worden. 1 Koningen 13:1–3.

De profeet uit Juda verkondigde een drievoudige profetie waarin de toekomstige geboorte van koning Josia werd aangeduid. Hij voorzegde dat Josia de goddeloze priesters, die aan het valse altaar dienst deden, zou doden en dat Josia ook mensenbeenderen op datzelfde altaar zou verbranden. Tevens gaf hij Jerobeam een teken, namelijk dat Jerobeams altaar zou openbreken en dat de as eruit zou storten. Al deze dingen werden vervuld overeenkomstig het Woord van de HEERE, maar toen Jerobeam de verkondiging van de profeet hoorde, werd hij toornig en trachtte hij met de profeet af te rekenen, maar God had de leiding.

En het geschiedde, toen koning Jerobeam het woord hoorde van de man Gods, die tegen het altaar te Bethel had geroepen, dat hij zijn hand van het altaar uitstreekte en zei: Grijpt hem. Maar zijn hand, die hij tegen hem had uitgestrekt, verdorde, zodat hij haar niet weder tot zich kon trekken. Ook scheurde het altaar, en de as werd van het altaar uitgestort, overeenkomstig het teken dat de man Gods gegeven had door het woord des Heren. 1 Koningen 13:4, 5.

Het teken werd onmiddellijk vervuld, en de hand van Jerobeam werd verlamd.

En de koning antwoordde en zei tot de man Gods: Smeek toch het aangezicht van de HEERE, uw God, en bid voor mij, opdat mijn hand mij weder hersteld worde. En de man Gods smeekte de HEERE, en de hand van de koning werd hem weder hersteld en werd als tevoren. En de koning zei tot de man Gods: Kom met mij mee naar huis en versterk uzelf, dan zal ik u een beloning geven. Maar de man Gods zei tot de koning: Al zoudt gij mij de helft van uw huis geven, ik zou niet met u meegaan; ook zou ik in deze plaats geen brood eten noch water drinken. Want zo is mij bevolen door het woord des HEEREN, zeggende: Gij zult geen brood eten, noch water drinken, noch terugkeren langs dezelfde weg waarlangs gij gekomen zijt. Zo ging hij een andere weg en keerde niet terug langs de weg waarlangs hij naar Bethel gekomen was. 1 Koningen 13:6–10.

Jezus illustreert het einde van een zaak steeds met het begin van een zaak, en het begin van de noordelijke en zuidelijke koninkrijken van het letterlijke oude Israël eindigt in de geschiedenis waarin de twee stokken tot één stok worden samengevoegd, als voorstelling van de natie van het geestelijke moderne Israël.

In de geschiedenis waarin de twee stokken werden samengevoegd, werd in de tijd van het einde, in 1798, een beproevingsproces in drie stappen ingeleid. Beide stokken (koninkrijken) werden verzameld ter voorbereiding op de uitstorting van de Heilige Geest in de Middernachtsroep. Bij de eerste teleurstelling in het voorjaar van 1844 faalden de protestanten in het beproevingsproces en werden zij de dochters van het katholicisme, en zo herhaalden zij de instelling van een vervalst stelsel van aanbidding, zoals door Jerobeam was voorafgeschaduwd.

De protestantse Reformatie was een werk dat God tot stand bracht om de kerk in de woestijn uit de bijgelovigheden, overleveringen en gebruiken van de Roomse kerk te leiden. Vanaf de tijd van Martin Luther werden steeds meer waarheden geopenbaard, die de hoer van Tyrus aanduiden als niets anders dan een heidens stelsel van aanbidding, bedekt met een valse belijdenis van het christendom. Het was het voornemen van de Heere om Zijn gevangen volk uit de duisternis te voeren, zoals Hij had gedaan toen Zijn volk slaven was in Egypte. Hij verlost hen uit de dienstbaarheid van Egypte om hun Zijn wet te geven. De weigering van de protestanten om het toenemende licht van de kennis te volgen dat in 1798 werd ontsloten, verhinderde hen de wet en het ware heiligdomswerk van Christus in 1844 te erkennen.

Hun verwerping van de boodschap van het uur van het oordeel vertegenwoordigde dat zij dochters van de Roomse kerk werden, en zij richtten vervolgens een vals stelsel van aanbidding op, dat in de Schriften wordt aangeduid als de valse profeet (afvallig protestantisme). De getrouwe Millerieten, die op 22 oktober 1844 door het geloof het heiligdom binnengingen, ontvingen het licht van de derde engel en brachten een bestraffing tegen het valse stelsel van aanbidding dat beweert protestants te zijn, terwijl het vasthoudt aan de voornaamste overlevering van het heidendom, namelijk de aanbidding van de zon. De profeet uit Juda was een type van het Milleritische adventisme, dat de boodschap van de derde engel, die op 22 oktober 1844 kwam, herkende en verkondigde.

Toen de profeet werd geconfronteerd met Jerobeams verzoek om naar zijn huis te komen en zich te verkwikken, bracht de profeet de specifieke aanwijzingen onder woorden die hem door de Heer waren gegeven. Dat gebod werd ook aan het Milleritische adventisme gegeven. Het gebod luidde dat zij niet langs de weg mochten terugkeren waarlangs zij gekomen waren, en het Milleritische adventisme was uit de protestantse denominaties voortgekomen. Zij waren bij de eerste teleurstelling in het voorjaar van 1844 van de protestanten gescheiden, en Jeremia verschaft een voorbeeld van exact dezelfde aanwijzingen die aan de Judese profeet waren gegeven.

Uw woorden werden gevonden, en ik at ze op; en Uw woord was mij tot vreugde en blijdschap van mijn hart; want ik ben naar Uw Naam genoemd, o HEERE, God der heirscharen. Ik zat niet in de vergadering der spotters, noch verheugde ik mij; ik zat alleen vanwege Uw hand, want Gij hebt mij met gramschap vervuld. Waarom is mijn smart gedurig, en mijn wond

ongeneeslijk, die weigert genezen te worden? Zult Gij mij dan geheel zijn als een leugenachtige beek, als wateren die ontbreken? Daarom, zo zegt de HEERE: Indien gij wederkeert, dan zal Ik u wederbrengen, en gij zult voor Mijn aangezicht staan; en indien gij het kostelijke van het snode afscheidt, zult gij als Mijn mond zijn; laten zij tot u wederkeren, maar gij, keer gij niet tot hen weder. En Ik zal u voor dit volk maken tot een versterkte koperen muur; en zij zullen tegen u strijden, maar zij zullen u niet overweldigen; want Ik ben met u om u te verlossen en u te bevrijden, spreekt de HEERE. En Ik zal u redden uit de hand der bozen, en Ik zal u verlossen uit de hand der geweldigen. Jeremia 15:16–21.

Bij de vervulling van de tijdsprofetie van het tweede Wee, op 11 augustus 1840, daalde de machtige engel van Openbaring tien neer met een geopend boekje in zijn hand, en Johannes werd gezegd heen te gaan, het boekje te nemen en het op te eten. Jeremia vertegenwoordigt hen die op dat punt in de geschiedenis het boekje aten, en de woorden waren zoet als honing, want zij waren „de vreugde en blijdschap” van zijn „hart.” Maar vanwege Gods „hand” was Jeremia „vervuld” „met gramschap”, hij was „gewond” en in „voortdurende pijn.” Vanwege Gods „hand” opperde Jeremia dat God voor Jeremia „als een leugenaar” was geweest, en als „wateren die falen.” De Heere had zijn „hand” gehouden over een vergissing in enkele van de figuren op de kaart van 1843.

Jeremia vertegenwoordigt de eerste teleurstelling van de Millerieten, toen het gezicht van Habakuk vertoefde. Voor hen die door Jeremia worden voorgesteld, scheen het alsof de boodschap, die als „regen” wordt voorgesteld, had gefaald. Maar Habakuk had verklaard: „het gezicht is nog voor een bestemde tijd, maar aan het einde zal het spreken, en niet liegen; al vertoeft het, verbeid het; want het zal gewisselijk komen, het zal niet vertoeven.” Jeremia had gedacht dat God loog en dat de boodschap (regen) had gefaald, maar zij had slechts vertoefd.

Toen onderrichtte God Jeremia dat: „indien gij wederkeert, dan zal Ik u doen wederkeren, en gij zult voor Mijn aangezicht staan; en indien gij het kostelijke van het verachtelijke afscheidt, zult gij zijn als Mijn mond: laten zij tot u wederkeren, maar gij, keer gij niet tot hen weder.” Na de teleurstelling vertegenwoordigt Jeremia Gods volk, dat moet terugkeren tot de dienst des Heeren en de ontmoediging van zich afschudden die was voortgebracht toen het scheen dat de boodschap had gefaald. Indien Jeremia aan de gestelde voorwaarden zou voldoen, zou God hem toestaan Zijn woordvoerder te zijn.

Veel belangrijker voor onze studie op dit moment is wat God tot Jeremia zei met betrekking tot de „vergadering der spotters” die zich „verheugden” over zijn teleurstelling. Hij zei tot Jeremia dat de spotters wel tot Jeremia konden terugkeren, maar dat hij nooit tot hen mocht terugkeren. Jeremia vertegenwoordigde hen die standhielden tegen de protestanten die er zojuist voor hadden gekozen terug te keren in de schoot van het katholicisme en de dochters van Babylon te worden, de valse profeten van Baäl en Astarte. Jeremia vertegenwoordigde de Judese profeet die op hetzelfde punt in de profetische lijn Jerobeams valse erediensstelsel aan het begin van het noordelijke koninkrijk had bestraft, en aldus een voorafschaduwing vormde van de invoering van een vals stelsel van aanbidding dat aan het einde van de geschiedenis van het noordelijke koninkrijk een beeld van het katholicisme was. De profeet zei tot Jerobeam, toen Jerobeam aanbood een verbond te sluiten, dat

hij niet mocht eten, drinken of terugkeren langs de weg waarlangs hij gekomen was.

En de koning zeide tot de man Gods: Kom met mij naar huis en verkwik u, en ik zal u een beloning geven. Maar de man Gods zeide tot de koning: Al zoudt gij mij de helft van uw huis geven, ik zou niet met u meegaan; ook zou ik in deze plaats geen brood eten noch water drinken. Want zo is het mij geboden door het woord des Heren, dat zeide: Eet geen brood, drink geen water en keer niet terug langs dezelfde weg waarlangs gij gekomen zijt. 1 Koningen 13:7–9.

De uitdrukking van de Judese profeet stemt overeen met het werk van de valse profeten van Baäl en Astarte in het verhaal van Elia. Uiteraard is de geschiedenis van de Millerieten ook de geschiedenis van Elia, want Miller was Elia. In het verhaal van Elia voerden de profeten van Baäl en Astarte een dans van misleiding uit, die als dwaasheid werd ontmaskerd toen vuur van God neerdaalde en het offer van Elia verteerde, waarmee aldus de uitstorting van de Heilige Geest in de Middernachtsroep van de Milleritische geschiedenis werd voorgesteld. De confrontatie van die geschiedenis vertegenwoordigde de confrontatie van de tweede Elia, namelijk Johannes de Doper tijdens de dans van misleiding die werd uitgevoerd door de dochter van Herodias (Salome). Herodias werd voorgesteld door Izebel, en Izebel is een symbool van de Katholieke Kerk.

In 1844 werden de protestantse kerken Salome, de dochter van Herodias (Izebel). In de dans van misleiding had Herodes de helft van zijn koninkrijk beloofd, en hij deed dit op zijn verjaardag; daarmee was hij een type van de laatste dagen, wanneer de tien koningen, die worden voorgesteld door Achab (de koning van de tien noordelijke koninkrijken), overeenkomen hun koninkrijk aan het pausdom (Izebel) te geven. Het geven van “de helft van uw koninkrijk” is een symbool van een verbond, en de profeet uit Judea maakte Jerobeam duidelijk kenbaar dat hij nooit een bondgenootschap met de afvallige koning zou aangaan of diens vervalste stelsel van aanbidding zou steunen.

Dat is ook wat de Heer tegen Jeremia zei, toen Hij zei dat de „vergadering van spotters” (afvallig protestantisme) wel tot Jeremia kan terugkeren, maar dat Jeremia nooit tot hen mag terugkeren, noch terugkeren langs de weg waarlangs hij gekomen was. Maar de Judese profeet deed juist dat, want hij werd misleid door een valse en leugenachtige profeet voordat hij naar Judea terugkeerde—voordat hij het werk had voltooid dat hem was opgedragen.

Nu woonde er een oude profeet in Bethel; en zijn zonen kwamen en vertelden hem al de daden die de man Gods die dag in Bethel had verricht; ook de woorden die hij tot de koning had gesproken, vertelden zij aan hun vader. En hun vader zei tot hen: Welke weg is hij gegaan? Want zijn zonen hadden gezien welke weg de man Gods was gegaan, die uit Juda gekomen was. En hij zei tot zijn zonen: Zadel mij de ezel. Toen zadelden zij hem de ezel, en hij reed daarop, en ging de man Gods achterna, en vond hem zittende onder een eik; en hij zei tot hem: Zijt gij de man Gods die uit Juda gekomen is? En hij zei: Ik ben het. Toen zei hij tot hem: Kom met mij mee naar huis en eet brood. En hij zei: Ik kan niet met u terugkeren, noch met u meegaan; ook zal ik op deze plaats geen brood eten noch water drinken met u. Want tot mij is door het woord des HEEREN gezegd: Gij zult daar geen brood eten noch water drinken, en niet terugkeren langs de weg waarlangs gij gekomen zijt. Hij zei tot hem: Ik ben ook een

profeet, evenals gij; en een engel heeft tot mij gesproken door het woord des HEEREN, zeggende: Breng hem met u terug in uw huis, opdat hij brood ete en water drinke. Maar hij loog tegen hem. Zo keerde hij met hem terug, en at brood in zijn huis en dronk water. En het geschiedde, terwijl zij aan tafel zaten, dat het woord des HEEREN kwam tot de profeet die hem had teruggebracht; en hij riep de man Gods toe die uit Juda gekomen was, zeggende: Zo zegt de HEERE: Omdat gij ongehoorzaam zijt geweest aan de mond des HEEREN en het gebod niet hebt onderhouden dat de HEERE, uw God, u geboden had, maar zijt teruggekeerd, en op de plaats waarvan de HEERE tot u gezegd had: Eet daar geen brood en drink geen water, brood hebt gegeten en water hebt gedronken, daarom zal uw lijk niet komen in het graf van uw vaders.

En het geschiedde, nadat hij brood gegeten en gedronken had, dat hij voor hem de ezel zadelde, namelijk voor de profeet die hij had teruggebracht. En toen hij was heengegaan, trof een leeuw hem op de weg en doodde hem; en zijn lijk werd op de weg geworpen, en de ezel bleef ernaast staan, ook de leeuw stond bij het lijk. En zie, er kwamen mannen voorbij, die het lijk op de weg geworpen zagen liggen en de leeuw bij het lijk zagen staan; en zij kwamen en vertelden het in de stad waar de oude profeet woonde. Toen de profeet die hem van de weg had teruggebracht, dit hoorde, zei hij: Het is de man Gods, die ongehoorzaam is geweest aan het woord des HEEREN; daarom heeft de HEERE hem overgegeven aan de leeuw, die hem verscheurd en gedood heeft, overeenkomstig het woord des HEEREN, dat Hij tot hem gesproken had. En hij sprak tot zijn zonen en zei: Zadel mij de ezel. En zij zadelden hem. En hij ging en vond zijn lijk op de weg geworpen, en de ezel en de leeuw staande bij het lijk; de leeuw had het lijk niet opgegeten en de ezel niet verscheurd. En de profeet nam het lijk van de man Gods op, legde het op de ezel en bracht het terug; en de oude profeet kwam in de stad om over hem te rouwen en hem te begraven. En hij legde zijn lijk in zijn eigen graf; en zij rouwden over hem en zeiden: Ach, mijn broeder! En het geschiedde, nadat hij hem begraven had, dat hij tot zijn zonen sprak en zei: Wanneer ik gestorven ben, begraaft mij dan in het graf waarin de man Gods begraven is; legt mijn beenderen naast zijn beenderen. Want het woord dat hij door het woord des HEEREN heeft uitgeroepen tegen het altaar in Bethel en tegen alle huizen der hoogten die in de steden van Samaria zijn, zal zeker geschieden. 1 Koningen 13:11–32.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„Wanneer de kracht van God getuigt van wat waarheid is, dan moet die waarheid voor eeuwig als de waarheid blijven staan. Latere veronderstellingen die in strijd zijn met het licht dat God heeft gegeven, mogen geen ingang vinden. Er zullen mensen opstaan met Schriftuitleggingen die voor hén waarheid zijn, maar die niet de waarheid zijn. De waarheid voor deze tijd heeft God ons gegeven als een fundament voor ons geloof. Hijzelf heeft ons geleerd wat waarheid is. De een zal opstaan, en vervolgens nog een ander, met nieuw licht, dat in tegenspraak is met het licht dat God heeft gegeven onder de bevestiging van Zijn Heilige Geest. Enkeligen leven nog die zijn heengegaan door de ervaring die werd opgedaan bij de vestiging van deze waarheid. God heeft hun leven genadig gespaard, opdat zij de ervaring waardoor zij zijn heengegaan, zouden herhalen en blijven herhalen tot aan het einde van hun leven, evenals Johannes de apostel deed tot vlak voor het einde van zijn leven. En de standaarddragers die in de dood zijn gevallen, moeten spreken door de herdruk van hun geschriften. Mij is opgedragen dat op deze

wijze hun stemmen gehoord moeten worden. Zij moeten hun getuigenis afleggen aangaande wat de waarheid voor deze tijd uitmaakt.”

„Wij behoren de woorden niet aan te nemen van hen die komen met een boodschap die in tegenspraak is met de bijzondere punten van ons geloof. Zij brengen een grote hoeveelheid Schriftplaatsen bijeen en stapelen die als bewijs op rond hun verkondigde theorieën. Dit is gedurende de afgelopen vijftig jaar telkens weer gedaan. En hoewel de Schriften Gods woord zijn en met eerbied moeten worden bejegend, is de toepassing ervan, indien zulk een toepassing één pijler verplaatst van het fundament dat God gedurende deze vijftig jaar heeft geschraagd, een grote dwaling. Hij die zulk een toepassing maakt, kent niet de wonderbare openbaring van de Heilige Geest, die kracht en nadruk gaf aan de vroegere boodschappen die tot het volk van God zijn gekomen.

„De bewijzen van ouderling G zijn niet betrouwbaar. Indien zij werden aanvaard, zouden zij het geloof van Gods volk ondermijnen in de waarheid die ons gemaakt heeft tot wat wij zijn.”

„Wij moeten in deze zaak vastberaden zijn; want de punten die hij met de Schrift tracht te bewijzen, zijn niet deugdelijk. Zij bewijzen niet dat de vroegere ervaring van Gods volk een dwaling was. Wij hadden de waarheid; wij werden geleid door de engelen van God. Het was onder de leiding van de Heilige Geest dat de uiteenzetting van de kwestie van het heiligdom werd gegeven. Het is wijsheid dat allen zwijgen met betrekking tot die kenmerken van ons geloof waaraan zij geen deel hebben gehad. God spreekt Zichzelf nooit tegen. Schriftbewijzen worden verkeerd toegepast wanneer zij worden gedwongen te getuigen van wat niet waar is. De een na de ander zal opstaan en zogenaamd groot licht inbrengen en zijn beweringen doen gelden. Maar wij houden vast aan de oude bakens. [1 John 1:1–10 quoted.]”

„Mij is opgedragen te zeggen dat wij deze woorden mogen gebruiken zoals passend is voor deze tijd, want de tijd is gekomen dat de zonde bij haar juiste naam moet worden genoemd. Wij worden in ons werk gehinderd door mannen die niet bekeerd zijn en die hun eigen eer zoeken. Zij wensen beschouwd te worden als de bedenkers van nieuwe theorieën, die zij naar voren brengen met de bewering dat zij waarheid zijn. Maar indien deze theorieën worden aangenomen, zullen zij leiden tot een verloochening van de waarheid die God gedurende de afgelopen vijftig jaar aan Zijn volk heeft gegeven en die Hij heeft bevestigd door de openbaring van de Heilige Geest.” Selected Messages, boek 1, 161.